

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4024 van 26 november 2007
in de zaak X/Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit op 7 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster kwam op 6 december 2006, in bezit van een toeristenvisum, België binnen. Op 11 december 2006 legde ze een aankomstverklaring af. Verzoekster werd toegelaten tot een verblijf tot 3 februari 2007.

Op 8 maart 2007 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging als schoonmoeder van M. M., die de Belgische nationaliteit bezit. Ze werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 7 augustus 2007.

Op 24 april 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing en dit voor een bijkomend onderzoek. Deze beslissing werd aan verzoekster op 30 april 2007 betekend met de mededeling dat ze een aantal documenten niet had overgemaakt:

"(...)

4. Bewijzen dat betrokkene reeds zes maanden voor zijn aanvraag tot vestiging bij de Belgisch descendent/ascendent woonde en ten laste was.

Indien betrokkene op een ander adres woonde: bewijzen dat voor betrokkene de volgende kosten werden vergoed door de persoon in functie van wie de aanvraag tot vestiging wordt ingediend bv. betalen van de huur, elektriciteit, water, gas ... enz

5. Bewijs dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België (periode van 6 maanden voor het indienen van de AV) niet ten laste was van het OCMW

(...)

7. Bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg tav betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV)

8. Bewijs van de inkomsten van de Belgische descendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekte-uitkeringen,...) en van die van alle overige leden van het gezin.

9. Samenstelling van het gezin van de descendent

(...)"

Op 7 augustus 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn:

- Overwegende dat uit het relatieverlag dd. 26.06.2007 van de politie Berchem blijkt dat betrokkene niet op het opgegeven adres aanwezig is, dat bijgevolg de gezinscel niet kon gecontroleerd worden.

- De gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan (X) werden niet bewezen.

- Betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van X.

(...)"

2. Over de grond van de zaak.

In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1. Wat betreft de opgeworpen schending van de motiveringsplicht stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift meent dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is noch in rechte noch in feite. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt dus uiteen in twee delen namelijk de formele en de materiële motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering

maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cfr. R.v.St., nr. 133.900, 14 juli 2004). Uit het middel blijkt dat verzoekster de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Verzoekster voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de in casu voorhanden zijnde gegevens in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat verzoekster op 8 maart 2007 een vestigingsaanvraag deed op basis van artikel 40, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt wat volgt:

“Met de EG-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die ten hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die ten hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet. Aldus dient zij aan te tonen dat zij ten laste is van haar schoonzoon, zijnde M.M..

Per schrijven van 24 april 2007 werd verzoekster verzocht om dienaangaande de nodige bewijzen aan te brengen. In de bestreden beslissing motiveert verweerder de weigering tot vestiging ondermeer door te stellen dat verzoekster de gezinsinkomsten van haar schoonzoon niet bewijst. De enige documenten die verzoekster hiervan bijbrengt zijn een attest van het ABVV-Regio Antwerpen en drie attesten van de Werkloosheidsdienst van het ABVV waaruit blijkt dat de schoonzoon van verzoeker van april 2006 tot en met januari 2007 een werkloosheidsuitkering kreeg van gemiddeld 1115 euro per maand.

Na grondige lezing van de stukken uit het administratief dossier stelt de Raad vast dat verweerder, op het ogenblik dat hij de beslissing nam, enkel kennis had van deze inkomsten als werkloze voor het jaar 2006 en januari 2007, en dus over geen stukken beschikte omtrent het inkomen van de zoon van verzoekster vanaf februari van het jaar 2007. Nochtans dateert de vestigingsaanvraag van 8 maart 2007 en werd de weigeringsbeslissing pas op 7 augustus 2007 genomen. Verzoekster kon deze stukken dus gedurende 5 maanden bijbrengen. Bovendien vroeg verweerder op 24 april 2007 nogmaals expliciet naar bewijzen van inkomsten van de schoonzoon van verzoekster én van die van alle overige leden van het gezin. Ook over deze laatste bracht verzoekster geen bewijsstukken bij. Verweerder stelde dus terecht in zijn beslissing dat de gezinsinkomsten van de schoonzoon van verzoekster in functie van wie verzoekster de aanvraag tot vestiging indiende onvoldoende bewezen waren.

Bovendien beschikte verweerder op het ogenblik dat hij de beslissing nam niet over documenten waaruit zou blijken dat verzoekster ten laste is van haar schoonzoon. Nochtans werd ook in het voorvermelde schrijven van 24 april 2007 expliciet naar dergelijke documenten gevraagd. De enige documenten die verzoekster hieromtrent overmaakte zijn

een doorgefaxt attest van X en een attest van de “banque populaire” van Marokko van 19 januari 2007. Wat betreft de fax wijst de Raad erop dat vermist gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen zijn, hij hieraan geen bewijswaarde hecht (R.v St., nr. 142.624, 24 maart 2005; R.v.St., nr.133.135, 25 juni 2004). Wat betreft het attest van de “banque populaire” stelt de Raad vast dat uit dit attest enkel kan blijken dat verzoekster op 20 april 2004, op 29 april 2004, op 6 mei 2004, op 17 mei 2004 en 8 januari 2006 van haar schoonzoon stortingen ontving, hetgeen uiteraard niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekster ook in Marokko ten laste was en is van haar schoonzoon.

Vermits artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als vestigingsvoorwaarde stelt dat verzoekster ten laste moet zijn van haar schoonbroer en verzoekster dit met geen enkel document kan aantonen stelt de Raad vast dat verweerder bij het nemen van zijn weigeringsbeslissing niet kennelijk onredelijk handelde.

Vermits het “ten laste zijn van” de determinerende voorwaarde is om het vestigingsrecht te verkrijgen en verzoekster dit niet aantoont is er geen noodzaak om uitspraak te doen over het al dan niet bestaan van een gezinscel.

De Raad stelt dus vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoekster toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is. De verzoekende partij faalt dan ook in het aantonen van een schending van de motiveringsplicht.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede onderdeel van het middel werpt verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de minister van Binnenlandse Zaken de verplichting in zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verzoekster is echter van oordeel dat, door het verkeerdelijk vermelden in de bestreden beslissing van haar naam in plaats van die van haar schoonzoon M. M., verweerder dit beginsel schond. De Raad stelt evenwel vast dat het hier gaat om een louter materiële vergissing, hetgeen duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing zelf:

*"(...)
In uitvoering van artikel 61 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...) wordt de vestiging, aangevraagd op 08/03/2007 (datum) door X geboren te X op X onderdaan van Marokko geweigerd.
(...)"*

Verzoekster maakt in het licht van voormelde vaststellingen niet duidelijk hoe in casu van een schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur sprake kan zijn.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 november 2007 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.